

TYGODNIK BBN

**PRZEGLĄD INFORMACJI
O BEZPIECZEŃSTWIE NARODOWYM
WRAZ Z KOMENTARZEM**

Numer 105

27 września – 3 października 2012 r.

- Wystąpienie prezydenta Bronisława Komorowskiego podczas 67. sesji Zgromadzenia Ogólnego ONZ 3
- Wizyta sekretarza generalnego Rady Bezpieczeństwa Narodowego Turcji w BBN 4
- Wybory parlamentarne w Gruzji 5
- Zakończenie konsultacji w sprawie prezydenckiego projektu ustawy dotyczącej zasad stabilnego finansowania obrony przeciwrakietowej 7
- Ćwiczenie „Anakonda-12” 8
- Dyskusja o roli straży miejskiej w systemie porządku publicznego 10

Kolegium redakcyjne: Zdzisław Lachowski
(przewodniczący), Marek Ajnenkiel, Czesław Juźwik,
Krzysztof Liedel, Jarosław Padzik, Paweł Pietrzak

Redaktor naczelny: Zdzisław Lachowski
Redaktor prowadzący: Marek Ajnenkiel
Redaktor: Michał Grzelak, Katarzyna Przybyła

W przygotowaniu komentarzy uczestniczyli:
Aleksandra Dzisiów-Szuszczykiewicz
Mariusz Fryc
Wiesław Molek
Przemysław Pacuła
Przemysław Siejczuk
Karol Stec
Paweł Świeżak

Biuro Bezpieczeństwa Narodowego
Departament Analiz Strategicznych
Wydział Monitoringu Informacji o Bezpieczeństwie
ul. Karowa 10, 00-315 Warszawa,
tel. + 48 22 695 18 77, faks + 48 22 695 18 63
e-mail: wmiob@bbn.gov.pl, bbn@bbn.gov.pl
www.bbn.gov.pl

Wystąpienie prezydenta Bronisława Komorowskiego podczas 67. sesji Zgromadzenia Ogólnego ONZ

18 września 2012 r. rozpoczęła się 67. sesja Zgromadzenia Ogólnego ONZ (ZO ONZ). Do 1 października trwała debata ogólna, podczas której wystąpił m.in. prezydent RP Bronisław Komorowski. Przemawiając na forum zgromadzenia, B. Komorowski wskazał na słabości instytucji międzynarodowych wobec problemów, do rozwiązywania których zostały one powołane, a także rosnące niepokoje na Bliskim Wschodzie i w innych zapalnych regionach świata. Zdaniem prezydenta RP, skuteczna ONZ jest wciąż potrzebna światu. Mówiąc o potrzebie kompromisu, prezydent B. Komorowski przywołał polskie doświadczenia Solidarności i „okrągłego stołu” oraz ocenił, że podejście „*military first*” nie jest właściwą metodą rozwiązywania trudnych sporów¹.

Prezydent B. Komorowski wskazał na pozytywny przykład transformacji politycznej w Polsce po 1989 r., uznając go za potencjalny model kompromisowego rozwiązywania kwestii spornych na świecie. Zdaniem prezydenta RP, mógłby on mieć zastosowanie zarówno w razie konfliktów wewnętrznych (np. w Syrii), jak i międzynarodowych (np. bliskowschodni proces pokojowy oraz irański program nuklearny).

W czasie sesji prezydent B. Komorowski spotkał się m.in. z prezydentem Afganistanu Hamidem Karzajem, z którym omówił harmonogram wycofywania PKW z tego kraju oraz perspektywy współpracy dwustronnej po 2014 r. Ważnym sygnałem było kolejne spotkanie z prezydentem Ukrainy Wiktorem Janukowyczem. Świadczy ono o stałym dialogu polsko-ukraińskim i woli wsparcia prozachodnich wektorów w polityce zagranicznej i bezpieczeństwa Ukrainy. Świadectwem szczególnego zainteresowania wschodnim kierunkiem w polityce zagranicznej Polski były również rozmowy z prezydentem Gruzji Micheilem Saakaszwilim (w przededniu wyborów parlamentarnych w tym państwie) oraz prezydentem Mołdawii Nicolae Timoftim.

Tematami, które zdominowały sesję ZO ONZ, były przede wszystkim kwestie bliskowschodnie. Po raz kolejny potwierdziły się rozbieżności między najważniejszymi państwami w RB ONZ co do potencjalnego rozwiązania konfliktu w Syrii. Niemoc organizacji w tej sprawie (na co zwrócił uwagę prezydent RP) powinna być jednym z impulsów do ewentualnych zmian mechanizmów funkcjonowania ONZ. Jedną z nich mogłoby być poszerzenie składu stałych członków RB ONZ, uwzględniające kryteria regionalno-mocarstwowe i reprezentacji kontynentalnej (taką ofertę zgłosił minister spraw zagranicznych RFN Guido Westerwelle). Na uwagę zasługuje również wystąpienie premiera Izraela Benjamina Netanjahu, w którym wezwał społeczność międzynarodową do powstrzymania Iranu przed osiągnięciem zdolności budowy broni jądrowej. Również do tej kwestii odniósł się prezydent B. Komorowski, wskazując, że może ona przyczynić się do proliferacji broni masowego rażenia i wyścigu zbrojeń na Bliskim Wschodzie.

Wizyta sekretarza generalnego Rady Bezpieczeństwa Narodowego Turcji w BBN

1–3 października 2012 r. na zaproszenie szefa BBN Stanisława Kozieja z wizytą w Warszawie przebywał sekretarz generalny Rady Bezpieczeństwa Narodowego Republiki Turcji Muammer Türker. Przedmiotem rozmów dwustronnych była m.in. współpraca w ramach NATO, międzynarodowa walka z terroryzmem oraz sytuacja w regionach Bliskiego Wschodu (kryzys w Syrii i proliferacja broni masowego rażenia), Morza Czarnego i Kaukazu Południowego. Sekretarz generalny został przyjęty również przez prezydenta RP Bronisława Komorowskiego oraz spotkał się z ministrem spraw wewnętrznych Jackiem Cichockim².

Wizyta sekretarza generalnego Rady Bezpieczeństwa Narodowego Republiki Turcji (RBN RT) w BBN stanowiła potwierdzenie obustronnej woli kontynuowania współdziałania między obiema instytucjami, na podstawie podpisanego w listopadzie 2011 r. – podczas wizyty S. Kozieja w Ankarze – Protokołu o współpracy.

Wizyta podkreśliła też znaczenie relacji polsko-tureckich, których długą tradycję przypominają zbliżające się rocznice: w 2013 r. – 90. rocznica podpisania Traktatu o przyjaźni między Polską a Turcją i w 2014 r. – 600-lecie ustanowienia stosunków dyplomatycznych. BBN i Sekretariat Generalny RBN Turcji zamierzają, w ramach swoich kompetencji, włączyć się w uroczystości rocznicowe. Obie strony uzgodniły m.in. zorganizowanie konferencji poświęconej współczesnym wyzwaniom dla bezpieczeństwa. Ponadto sekretarz generalny RBN RT zaproponował ustanowienie roku 2014 Rokiem Polskim w Turcji i Rokiem Tureckim w Polsce.

Zarówno Polska, jak i Turcja są państwami brzegowymi Sojuszu Północnoatlantyckiego, co powoduje, że oba kraje wykazują podobną wrażliwość na funkcjonowanie Sojuszu. Turcja jest ważnym partnerem Polski w NATO. Obydwa państwa stale podkreślają konieczność priorytetowego traktowania przez Sojusz zadań związanych z kolektywną obroną oraz są zaangażowane w rozwój programów służących umacnianiu tej rdzennej misji Sojuszu (m.in. natowskiego systemu obrony przeciwrakietowej). Są także zainteresowane stabilizacją sytuacji w najbardziej zapalnych regionach świata, takich jak Bliski Wschód i Kaukaz Południowy. Rozmowy bilateralne między BBN a tureckim Sekretariatem Generalnym RBN potwierdziły zbieżność poglądów obu stron w powyższych kwestiach. Szef BBN i sekretarz generalny RBN RT, podkreślając rozwijające się stosunki polityczne i gospodarcze, zgodzili się – co zostało również uwypuklone przez prezydenta RP – że relacje w obszarze bezpieczeństwa, w tym obronności, powinny zostać zdynamizowane. Okazją do ich pogłębienia, w zgodnej opinii obu stron, winny stać się wspomniane uroczystości.

Wybory parlamentarne w Gruzji

1 października 2012 r. w Gruzji odbyły się wybory parlamentarne. O 150 miejsc w jednoizbowym parlamencie ubiegało się kilkanaście partii politycznych i bloków wyborczych, jednak w praktyce liczyły się dwie z nich: rządzący Zjednoczony Ruch Narodowy prezydenta Micheila Saakaszwilego i opozycyjne Gruzińskie Marzenie miliardera Bidziny Iwaniszwilego. Według oficjalnych danych częściowych, zwyciężyła opozycja z przewagą około 10 punktów procentowych. Frekwencja w wyborach wyniosła 60,8 proc.

Zgodnie ze zmianami w konstytucji, uchwalonymi w październiku 2010 r., po najbliższych wyborach prezydenckich (2013 r.) rola parlamentu w Gruzji wzrośnie: zwycięskie ugrupowanie uzyska prawo do wskazania kandydata na szefa rządu (dziś to prerogatywa prezydenta) a premier przejmie większość uprawnień obecnie przysługujących głowie państwa. W efekcie rozwiązania ustrojowe będą zbliżone do obowiązujących w Polsce (system parlamentarno-gabinetowy).

Stawką wyborów była nie tylko realna władza w państwie – z uwagi na przejście w 2013 r. z systemu prezydenckiego na parlamentarno-gabinetowy – ale i reputacja Gruzji jako państwa demokratycznego. Kampania wyborcza, choć momentami ostra, zasadniczo spełniła standardy OBWE: pod wpływem międzynarodowej krytyki władze zawiesiły swoje decyzje niekorzystne dla opozycji (obłożenie jej wysokimi karami finansowymi), a przeciwnicy prezydenta M. Saakaszwilego swobodnie zwoływali wielotysięczne demonstracje w całym kraju i prowadzili na szeroką skalę agitację w mediach. W raporcie częściowym Biura Instytucji Demokratycznych i Praw Człowieka OBWE (ODIHR) pozytywnie oceniono jakość prawa wyborczego i przejrzystość całego procesu wyborczego. Jeśli ostateczne wyniki wyborów zostaną zaakceptowane zarówno przez rządzących, jak i opozycję (pierwsze deklaracje M. Saakaszwilego oraz B. Iwaniszwilego na to wskazują), a przekazanie władzy w Gruzji dokona się w sposób pokojowy i zgodny z prawem, będzie to stanowić dowód na to, że Gruzja staje się przewidywalną demokracją. To powinno otworzyć jej drogę do przyspieszenia procesu integracji z Unią Europejską (zgodnie z zasadą „more for more”), a w dalszej perspektywie także z NATO. Niebezpieczne są zatem oczekiwania, że głosowanie przyczyni się do wzmocnienia proeuropejskiego kursu Gruzji. W tym kontekście decydująca będzie jednak całościowa ocena transformacji systemu konstytucyjnego Gruzji, na którą trzeba poczekać do przyszłorocznych wyborów prezydenckich. Obecnie nie można wykluczyć wzrostu wewnętrznego napięcia politycznego, zwłaszcza że różnica głosów uzyskanych przez obie prowadzące partie jest niewielka.

Lider opozycji B. Iwaniszwili zadeklarował niezmiennność priorytetów polityki zagranicznej i bezpieczeństwa państwa w razie zwycięstwa. Wśród nich wymienił uzyskanie członkostwa w NATO i UE oraz dążenie do powrotu „abchaskich i osetyjskich braci” do zjednoczonej Gruzji. Część obserwatorów skłania się jednak ku tezie, że zdobycie władzy przez Gruzińskie Marzenie doprowadzi do przyjęcia przez Tbilisi polityki „wielowektorowej”, czyli balansowania między Zachodem a Rosją (podobnego do obecnej strategii Ukrainy). Dowodem na to miałyby być przeszłość B. Iwaniszwilego, który swój

STRATEGIA I POLITYKA BEZPIECZEŃSTWA

szacowany na kilka miliardów dolarów majątek zdobył w Rosji w latach 90. XX w., oraz fakt, że Gruzińskie Marzenie było popierane przez część „starych” elit gruzińskich, odsuniętych od władzy w wyniku „rewolucji róż” w 2003 r. Wydaje się jednak, że wobec masowego poparcia społecznego w Gruzji dla integracji ze strukturami zachodnimi ostry zwrot nie leży w interesie rządzących, niezależnie od tego, który z obozów ostatecznie uzyska przewagę.

Tło elekcji parlamentarnej w Gruzji stanowi niestabilna sytuacja regionalna. Na finiszu kampanii wyborczej miało miejsce kilka wydarzeń, które mogły zachwiać delikatną sytuacją wewnętrzną w Gruzji, m.in. starcia zbrojne przy granicy z Rosją na odcinku dagestańskim (29 sierpnia br. w walkach z bojownikami najprawdopodobniej z Kaukazu Północnego zginęło trzech funkcjonariuszy gruzińskiego MSW), ćwiczenia wojskowe Federacji Rosyjskiej „Kaukaz 2012” (17–23 września br.) czy lądowanie rosyjskiego śmigłowca wojskowego na terytorium Gruzji 22 września br. Z kolei 21 września br. misja obserwacyjna Unii Europejskiej (EUMM) wyraziła zaniepokojenie obserwowaną koncentracją sił rosyjskich w Osetii Południowej.

Jeśli mimo tych incydentów Gruzji uda się zachować równowagę wewnętrzną i sprawnie ukonstytuować nowy parlament, a także dokonać wyboru nowej głowy państwa w 2013 r., będą to silne przesłanki do intensyfikacji współpracy UE i NATO z Gruzją.

Zakończenie konsultacji w sprawie prezydenckiego projektu ustawy dotyczącej zasad stabilnego finansowania obrony przeciwraкетowej

24–28 września 2012 r. szef BBN Stanisław Koziej spotykał się w ramach konsultacji z przedstawicielami wszystkich klubów parlamentarnych RP w celu wypracowania ponadpartyjnego porozumienia dla wsparcia prezydenckiego projektu ustawy dotyczącej stabilnego finansowania obrony przeciwraкетowej. Intencją prezydenta RP jest dokonanie zmiany w ustawie z 25 maja 2001 r. o przebudowie i modernizacji technicznej oraz finansowaniu Sił Zbrojnych RP poprzez ustanowienie mechanizmu zapewniającego w perspektywie wieloletniej (lata 2014–2023) stabilność finansowania najważniejszego i najpilniejszego z priorytetów rozwojowych Sił Zbrojnych RP, jakim jest wyposażenie ich w środki obrony przeciwraкетowej w ramach modernizacji systemu obrony powietrznej.

Obrona przeciwraкетowa została wskazana jako priorytet w postanowieniu prezydenta RP z 8 listopada 2011 r. określającym główne kierunki rozwoju Sił Zbrojnych RP i ich przygotowań do obrony państwa na lata 2013–2022.

Konsultacje odbywały się w BBN oraz w Sejmie. W czasie cyklu spotkań S. Koziej omówił m.in. aspekty wzrostu znaczenia raket jako środków przenoszenia potencjału uderzeniowego na współczesnym polu walki; przedstawiał polityczno-strategiczne implikacje decyzji NATO i kontynuowania prac nad budową sojuszniczych zdolności w zakresie obrony przeciwraкетowej; przedstawił kontekst militarno-operacyjny i konieczność wysiłku Polski w obszarze obrony przeciwraкетowej, a także omówił ogólne założenia koncepcji polskiego programu przeciwraкетowego. W czasie dyskusji reprezentanci klubów parlamentarnych generalnie zgodzili się co do obiektywnej potrzeby nadania priorytetu budowie zdolności obrony przeciwraкетowej w nadchodzącej dekadzie. Zwracali uwagę na problem współczesnej proliferacji zagrożenia raketowego; konieczność uwzględniania uwarunkowań geopolitycznych, zobowiązań i decyzji dwustronnych oraz sojuszniczych w trakcie stopniowego nabywania zdolności przeciwraкетowych przez Polskę, a także podkreślali konieczność zaangażowania polskiego potencjału intelektualnego i przemysłowego w realizację tego projektu.

W czasie prowadzonych rozmów Ruch Palikota, Polskie Stronnictwo Ludowe, Solidarna Polska, Prawo i Sprawiedliwość oraz Platforma Obywatelska zadeklarowały gotowość poparcia prezydenckiego projektu. Jedynie Sojusz Lewicy Demokratycznej nie zajął jednoznacznego stanowiska w tej sprawie. Choć politycy SLD zgodzili się, że rozwój zdolności obrony przeciwraкетowej RP jest priorytetem dla bezpieczeństwa RP, to nie widzą oni potrzeby ustanowienia formalnych zapisów, które gwarantowałyby stabilne finansowanie tego projektu³.

Przedstawiana przez szefa BBN koncepcja programu przeciwraкетowego zakłada sukcesywne wyposażanie Sił Zbrojnych RP w ciągu najbliższych dziesięciu lat w zdolności zwalczania raket najkrótszego i krótkiego zasięgu oraz raket średniego zasięgu w ich końcowej fazie lotu. Zawiera również postulat,

BEZPIECZEŃSTWO MILITARNE

żeby system ten był kompatybilny i zintegrowany z systemem NATO, a jednocześnie zdolny do odrębnego użycia, zwłaszcza w razie konieczności przeciwstawienia się szantażom raketowym i ewentualnym atakom zaskoczenia. Co więcej, mobilne elementy tego systemu mają zapewnić ochronę wojsk w misjach poza granicami kraju. Strukturalnie system ten byłby budowany z mobilnych jednostek przeciwrakietowych (modułów operacyjnych), jednolitego systemu rozpoznania, dowodzenia i kierowania ogniem. Ten komplementarny wobec obrony przeciwlotniczej system będzie składową wielowarstwowej obrony powietrznej. Koncepcja projektu zakłada również przeskok generacyjny, co m.in. oznacza z jednej strony unikanie wprowadzania do wojsk sprzętu starej generacji, a z drugiej – wydatkowania pieniędzy na niesprawdzone, niepewne operacyjne systemy uzbrojenia. Koncepcja przewiduje również, że chociaż system nie będzie gwarantował całkowitej ochrony i osłony polskiej przestrzeni powietrznej przed wszystkimi zagrożeniami powietrznymi, zapewni osłonę krytycznych elementów potencjału SZ RP, które decydują o rozwinięciu strategicznej całości sił i utrzymaniu strategicznie ważnych obszarów państwa, a także przyjęciu na terytorium RP sojuszniczych sił wzmocnienia – w razie takiej konieczności.

Kluczowym dla powodzenia całego projektu jest zapewnienie mu stabilnego mechanizmu jego finansowania. Prezydencki projekt ustawy bazuje na aktualnej prognozie kształtowania się PKB w perspektywie nadchodzącej dekady. Ocenia się, że przyjęcie proponowanego rozwiązania – przeznaczanie w latach 2014–2023 co najmniej corocznego przyrostu budżetu MON, przy utrzymaniu stałego wskaźnika 1,95 proc. udziału tego budżetu w PKB – pozwoliłoby uzyskać na wymieniony cel kwotę w przedziale 8–12 mld zł.

Można zakładać, że zadeklarowana gotowość poparcia prezydenckiej inicjatywy przez większość przedstawicieli klubów parlamentarnych pozwoli na nowelizację ustawy w najbliższym czasie. Wprowadzenie nowego mechanizmu finansowego powinno przyczynić się do usystematyzowania wydatków MON, nadania im większej przejrzystości i tym samym rozpocząć proces budowy narodowych zdolności przeciwrakietowych, które mają kluczowe znaczenie dla bezpieczeństwa Polski.

Ćwiczenie „Anakonda-12”

27 września 2012 r. zakończyło się ujęte w planach NATO ćwiczenie „Anakonda-12”. W dziesięciodniowych manewrach oprócz Sił Zbrojnych RP uczestniczyły komponenty innych państw oraz obserwatorzy zagraniczni, a także, w ramach regionalnego ćwiczenia obronnego, elementy pozamilitarnego systemu obronnego RP. Celem manewrów było doskonalenie umiejętności prowadzenia działań militarnych w ramach operacji połączonej, a także sprawdzenie systemu kierowania obroną państwa na poziomie ministrów oraz wojewodów⁴.

Od 2006 r. ćwiczenie „Anakonda” odbywa się cyklicznie, co dwa lata. Kolejny raz przedsięwzięcie obejmowało działania wojsk oraz uczestnictwo elementów systemu pozamilitarnego państwa, zarówno ministrów (w działach: sprawy wewnętrzne, administracja publiczna, gospodarka, finanse publiczne,

BEZPIECZEŃSTWO MILITARNE

budżet, kultura i ochrona dziedzictwa narodowego oraz zabezpieczenie społeczne), jak i wojewodów (zachodniopomorskiego, pomorskiego, lubuskiego, wielkopolskiego, kujawsko-pomorskiego, łódzkiego, podkarpackiego i świętokrzyskiego) wraz z podległymi im jednostkami organizacyjnymi.

Realizacja zadania obrony państwa oraz wymagania współczesnego pola walki implikują integrację i współdziałanie na poziomie planowania, organizacji i działania struktur militarnych i pozamilitarnych. Dlatego scenariusz ćwiczenia zakładał szereg elementów wymagających bezpośrednio współpracy i wymiany informacji między wojskowymi dowódcami a organami administracji publicznej.

Zgodnie z cyklem prowadzenia tego typu ćwiczeń, kolejne manewry powinny zostać przeprowadzone w 2014 r., wraz z krajowym ćwiczeniem systemu obronnego. Z uwzględnieniem wyników Strategicznego Przeglądu Bezpieczeństwa Narodowego będzie to okazja do kompleksowego sprawdzenia gotowości obronnej państwa oraz zdolności jego najwyższych organów do funkcjonowania w systemie kierowania bezpieczeństwem narodowym. W tym zakresie istotna jest również rola prezydenta RP, który na wniosek Rady Ministrów zatwierdza plany krajowych ćwiczeń systemu obronnego, a następnie kieruje ich przebiegiem.

Kolejne ćwiczenie w założeniu powinno dotyczyć sprawdzenia systemu kierowania bezpieczeństwem narodowym jako całości, a przede wszystkim jego najistotniejszego elementu, jakim jest kierowanie obroną państwa przez prezydenta RP we współdziałaniu z Radą Ministrów. Manewry powinny uwzględniać fakt powołania naczelnego dowódcy Sił Zbrojnych – co wynika z prerogatyw prezydenta RP.

Dyskusja o roli straży miejskiej w systemie porządku publicznego

Z inicjatywy jednego z ugrupowań politycznych w Bydgoszczy zorganizowano akcję zbierania podpisów pod wnioskiem o referendum w sprawie likwidacji straży miejskiej w tym mieście. Uzasadnieniem akcji są przede wszystkim względy ekonomiczne. Według pomysłodawców, funkcjonowanie tej formacji w Bydgoszczy kosztuje w skali roku około 14 mln zł, podczas gdy wpływy do kasy miasta z tytułu wystawianych mandatów sięgają 3 mln zł. Inicjatorzy proponują, aby zaoszczędzone na likwidacji straży środki przeznaczyć na dofinansowanie policji oraz na inne wydatki miasta⁵.

Aktualnie kwestie tworzenia, organizacji i likwidacji straży gminnych reguluje ustawa o tych formacjach z 1997 r., zgodnie z którą powołanie straży gminnej jest fakultatywne, a właściwa w zakresie jej utworzenia jest rada gminy, mogąca podjąć także decyzję o rozwiązaniu straży. W tym przypadku to z woli mieszkańców, wyrażonej w drodze referendum, rada gmina miałaby zająć się kwestią ewentualnego rozwiązania straży miejskiej.

Sytuację z Bydgoszczy można rozpatrywać w kontekście dyskusji toczącej się praktycznie od czasu utworzenia pierwszych tego typu formacji na początku lat 90. w odniesieniu do miejsca, roli i zadań straży gminnych (miejskich) w systemie bezpieczeństwa i porządku publicznego w Polsce. W tym okresie zakres zadań, uprawnienia i organizacja straży ulegały znacznym modyfikacjom. Wyraźny był trend rozszerzania kompetencji strażników o kolejne uprawnienia w zakresie czynów, za które mogli oni karać sprawców, a także w zakresie stosowania środków przymusu bezpośredniego. Przez cały ten czas nie zmieniała się idea funkcjonowania formacji jako służących ochronie porządku publicznego, realizujących przede wszystkim czynności administracyjno-porządkowe i wspierających działania policji w gminach.

W ostatnich latach pojawiały się inicjatywy dalszego poszerzenia uprawnień straży gminnych i utworzenia tzw. policji municypalnych w większych aglomeracjach miejskich. Strażnicy mieliby łatwiej uzyskiwać broń palną (teraz mogą otrzymać ją jedynie od policji na wniosek komendanta straży miejskiej). Uzyskaliby też bezpośredni dostęp do baz danych np. o osobach ściganych oraz mogliby nakładać grzywny w szerszym niż dotąd zakresie. Takie inicjatywy budzą jednak pytania o kwestie naboru i szkolenia strażników – długości i jakości, nadzoru nad funkcjonowaniem straży, a także uprawnień emerytalno-socjalnych. Problemem byłby również status straży w mniejszych miastach i gminach, odbiegający od statusu wspomnianych policji municypalnych.

Głównym motywem likwidacji straży jest oszczędność. Brakuje natomiast merytorycznej oceny zadań wykonywanych przez bydgoską straż miejską. Pojawiają się argumenty, że środki, jakie przekazywane są na ten cel, powinny być przeznaczone na policję, która z lepszym skutkiem realizowałaby te same zadania. Trzeba jednak podkreślić niezaprzeczalne osiągnięcia pracy strażników, np. w zakresie prewencji. Ponadto straże podlegają bezpośrednio władzom lokalnym, które mogą bardziej elastycznie reagować na sygnały od mieszkańców o zakłóceniach porządku publicznego.

Przypisy:

¹ prezydent.pl, 27 września 2012 r.

² bbn.gov.pl, 1 października 2012 r.; prezydent.pl, 2 października 2012 r.

³ bbn.gov.pl, 30 września 2012 r.

⁴ bbn.gov.pl, 27 września 2012 r.

⁵ pomorska.pl, 28 września 2012 r.